

Jaroslav Veverka – šéf společnosti NOEN a „Pirátů“ z Chomutova

DAVID KONEČNÝ

Vede neobyčejný tým téměř stovky zkušených odborníků, projektantů a konstruktérů. Ti dokáží jako jediní v České republice navrhnout, detailně popsat výrobní postup, prostě kompletně zdokumentovat vznik unikátního mamutího pětitonového rýpadla pro těžbu v povrchových dolech. Stojí ale v čele i týmu zcela jiného, ryze sportovního. Je totiž majitelem hokejového klubu, který si výtečně vede v 1. lize a pravidelně bojuje o první příčky. Jaroslav Veverka – předseda představenstva a majitel společnosti NOEN a také týmu KLH Chomutov.

Cesta Jaroslava Veverky k tomuto úspěchu byla velmi rozmanitá. Po studiu na elektrotechnické fakultě ČVUT se jeho prvním zaměstnavatelem stala společnost ŠKODAEXPORT, která jej vyslala jako asistenta výstavby tepelné elektrárny do turecké Somy. Zde pobyl tři roky a po návratu v roce 1990 založil

stavební a developerskou společnost Goldex, která působila i v dalších oborech – provozovala restaurace a kluby, zabývala se pronájemem a prodejem automobilů a měla i bezpečnostní službu. Ve stejné době, tedy začátkem 90. let, se Jaroslavu Veverkovi jako prezidentu CMC Čelákovice (podnikatelského klubu při Českém manažerském centru) podařilo zdárně vybudovat funkční strukturu konzultantských skupin pro jednotlivé podnikatelské záměry českých firem a jejich posouzení pro potenciální zahraniční zájemce. Po krátkém působení v německé firmě Palleten pracoval také jako poradce generálního ředitele společnosti NAREX,

kde se podílel na přípravě a vypracování privatizačního projektu i detailní finanční analýzy společnosti, vedl obchodní konzultace s potenciálními zahraničními zájemci a zpracovával strategii prodeje této společnosti.

V roce 1998 nastoupil do strojírenské společnosti UNEX Uničov, kde se jako obchodní ředitel zasadil o znovu vytvoření image společnosti u klíčových zákazníků, razantní zvýšení jejího obratu a vybudování zahraničního obchodu. Podílel se i na strategickém rozvoji společnosti, vzniku obchodní sítě, postupném získávání dalších výrobních segmentů na trhu a zajišťoval investice do nových výrobních sfér. Podařilo se mu také navázat strategickou spolupráci se zahraničními společnostmi, a to v oblasti vývoje energetických celků, slévárenství a inženýringu.

Nabyté zkušenosti z uničovské společnosti pak přenesl i do své firmy NOEN, kterou založil již v roce 1996. Do NOENU se mu podařilo postupně přivést i nejzkušenější kolegy z UNEXU. Společně se pak pustili do projektování a inženýringu strojů a zařízení pro povrchové dobývání nerostů, transportních zařízení, zařízení pro manipulaci s materiálem na složišti a strojů a zařízení pro skládková hos-

podářství materiálů sypkých hmot. Při zpracovávání studií, projektů a provádění specializovaných posudků a poradenství pracují se špičkovou výpočetní technikou.

NOEN pod vedením Jaroslava Veverky působí na českém i zahraničním trhu již patnáct let. Hlavní činností zůstávají i nadále zakázky v oblasti výzkumu, vývoje a projektování pro uhelné společnosti těžící formou povrchového dobývání.

V roce 2005 získala společnost NOEN rámcovou smlouvu na provádění Due diligence důlních zařízení pro ČEZ na všechny budoucí zahraniční akvizice této společnosti.

Veverkům NOEN spolupracuje s mnoha významnými společnostmi, jen namátkou jmenujme Prodeco, Vítkovice, Škoda Praha Invest. Během svého působení se společnost NOEN také stala významným partnerem Severočeských dolů, pro které mimo jiné navrhla, vyprojektovala a v loňském roce smontovala již zmiňované unikátní obří kolesové rýpadlo nesoucí označení KK1300. Že se jedná o projekt opravdu ojedinělý, svědčí nejen ohlasy na něj, ale i samotné rozměry stroje. Jeho celková výška dosahuje 53 metrů, což je zhruba jako Petřínská rozhledna, délku má skoro jako dvě fotbalové hřiště – 180 metrů a koleso rýpadla je vysoké 13 metrů, tedy jako čtyřpatrový dům. Impozantní je i celková hmotnost – téměř 5000 tun. Na váze by jej vyrovnalo téměř neuvěřitelných 2 700 vozů ŠKODA OCTAVIA.

Společnost Jaroslava Veverky je, jak již bylo řečeno, jedinou v Čechách, ale také jednou z pouhých šesti na světě, jež je schopná dokumentaci k výrobě takového stroje celkově zpracovat. Skutečnost, že obrovské rýpadlo KK1300 nemá v Čechách obdoby, společně s faktem, že poslední obdobný stroj byl u nás vyroben před čtvrt stoletím, vedly Jaroslava Veverku také k tomu, aby slavnostní zahájení provozu bylo impozantní. Proto rýpadlo uvedl poprvé do chodu český prezident Václav Klaus – dlouholetý známý Jaroslava Veverky.

Jaroslav Veverka si tedy jeden svůj pracovní sen nedávno splnil. Tím dalším, který je spíše z oblasti srdečních záležitostí, je postup jeho milovaných hokejových „Piráťů“ z Chomutova do extraligy. I tady se může sen stát brzy realitou. Třeba už letos.

Snímky archiv firmy

Vážení,

ohrazuji se proti prohlášení paní Medy Mládkové v pořadu TV 24 Hyde park, které se týká mé osoby. **Paní Mládková lže.** NIKDY jsem u ní nebydlel. Když jsem přijel služebně do Washingtonu a ubytoval se v hotelu Plaza, bezprostředně po mém příchodu mě volala M. Mládková, která si někde opatřila informaci o mém příjezdu i telefonní číslo, poněvadž jsem s ní nebyl v žádném kontaktu, a sdělila mi, že kvůli mě uspořádává večeři. Na této večeři byl mj. přítomen i tehdejší kulturní atašé české ambasády ve Washingtonu, kunsthistorik dr. Jiří Šetlík s dcerou a ještě asi tři další lidé, o žádných ředitelích muzeí nevím. Rozhodně jsem jí nikdy o žádné kontakty nežádal, naopak ona chtěla, abych se angažoval při získávání budovy (tehdy se jednalo o policejní muzeum na Karlově) kde chtěla zřídit vlastní muzeum. Vyžádal jsem si Statut její nadace a ten byl opravdu nestoudný. Všechno patřilo americké nadaci a mělo být do Prahy pouze propůjčeno, přitom všechny náklady se zřízením a provozováním muzea měla hradit česká strana. M. Mládková si vyhrazovala ve všem právo veta. Od tohoto okamžiku jsem přestal o jakémkoliv podpoře snah paní Mládkové uvažovat a tím jsem si vysloužil její nenávisť. Rovněž nesmyslné tvrzení o získání 50 přihlášek pro studenty – nevím jaké přihlášky a pro jaké studenty. To jsou všechno nesmysly, kterými živí českou společnost skrze česká média, která jí na to naskakují. Přitom by stačilo srovnat její tvrzení s realitou. Rovněž informace o Pavlu Dostálovi jsou fikcí. Nikdy jsem nesháněl žádný

prostor na Kunsthallo, poněvadž jsem přesvědčen, že Kunsthallo do Národní galerie nepatří a rozhodně jsem nikdy neměl zájem o Sovovy mlýny, protože jsou ohrožovány každou povodní a tím pádem pro muzeum umění zcela nevhodné. Osočování mé osoby ze zloby, žárlivosti a nenávisť ilustruje její myšlenkový arsenál. A osočování české společnosti z korupce je paradoxem, poněvadž M. Mládková neustále hledala někoho, kdo by jí nadstandardně pomohl a pokud se to nepovedlo, obrátila proti němu svojí zlobu. Paní Mládková porušuje zákon instalováním nevhodných reklam a Praha není schopna tomu zabránit, přestože všem ostatním nic takového nepovoluje a všichni to respektují. Paní Mládková není žádná velká americká sběratelka. Po mnoha letech strávených v Americe neumí ani pořádně anglicky a mnoho z jejich tvrzení se zcela míjí s realitou. Je ostudou české společnosti, že se nechá takto balamutit. Co se týká její kolekce Kupkových obrazů, nejedná se o žádný převratný soubor. Chtěl bych upozornit, že naprosto největší a naprosto unikátní soubor díla Františka Kupky spravuje Národní galerie v Praze a je trvale vystaven ve IV. patře Veletržního paláce. Na to se neustále zapomíná. Sbírkou paní Mládkové jsou proti této kolekci zanedbatelné. Proto také její tvrzení o tom, že její kolekce Kupky je nejlepší a největší na světě, je naprostým blábolem, opovážlivou lží. Stačí si zajít do Národní galerie v Praze. S kulturou, kterou nám prezentuje paní Mládková, by náš národ opravdu zanikl, abych parafrázoval její slova.

Milan Knížák